

ὁμῶς διὰ τὴν ταλαίπωρον μητέρα ὑπῆρξεν ἡ στιγμή, καθ' ἣν εἶδον οἱ ὀφθαλμοί της τὴν Σοφίαν ἐπὶ τῆς ἀγχόνης.

Κατὰ τὴν μαρτυρίαν αὐτόπτου μάρτυρος¹ πρὶν ἢ ἀποθάνῃ, ἀπέσπασεν ἐν ἄνθος, ὅπερ ἔφερεν ἐπὶ τοῦ στήθους της καὶ προσήνεγκεν αὐτὸ μειδιῶσα εἰς τὸν ἀξιωματικὸν τὸν συνοδεύσαντα αὐτήν· ὅταν δὲ τὸ σῶμα αὐτῆς ἐρρίφθη εἰς τὸ κενὸν ὁ παριστάμενος λαὸς ἐγονάτισεν ὥς νὰ ἐξέφραζε σεβασμὸν καὶ εὐγνωμοσύνην.

Ἀθήνησι, τῇ 2 Αὐγούστου 1881.

Α. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ.

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑ ΚΛΙΤΕΧΝΙΔΟΣ

Κα Κ. Δ. Κ.

(Sonetto)

* Ἄν ἠμποροῦσε ὁ στίχος μου νὰ πάρῃ
τὴν τέχνη ἀπ' τῆ δικῆ σου ζωγραφιά,
Τόση γλυκάδα θάπαιρνε καὶ χάρι
Ποῦ θάκαμαν οὐράνια συντροφιά.

Ἢ θὰ τραγουδοῦσαν τὸ χλωμὸ φεγγάρι,
Τὸ κύμα, τὴ δροσιά, τὴ συγνεφιά,
Καὶ θάκαμαν ἀτίμητο ζευγάρι
Τοῦ κόσμου νὰ λαλοῦν τὴν ὡμορφιά.

Καὶ θάψαλλαν οἱ στίχοι μου μὲ κάλλη
Ποῦ δὲν ἐξαναφάνηκαν ἀκόμα
Τ' ἀστέρι, τὸ χορτάρι, τὸ λουλοῦδι!

Καὶ ὅπως ἐσένα ἡ ζωγραφιά σου ψάλλει,
Ὅπως ἐσὺ τονίζεις μὲ τὸ χρῶμα,
Ἐγὼ νὰ ζωγραφίζω τὸ τραγοῦδι.

Ἀθήνησι, 1887.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Σ. ΜΑΤΕΙΣ

¹ Οὗτος εἶνε ὁ φίλος μου κ. Βελιανίτης.